

0138

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

LA CRISIS FABRIL

HAYA temps que la veyam venir: ara la tenim á sobre.

La veyam venir, quan á conseqüencia de las guerras colonials y del vergonyós tractat de Paris perdía Espanya las sévas colonias, consumidoras de una gran massa de productos peninsulars, y sentiam que l'empenya desatentadament perque arribés més depressa, el govern funest d'en Silvela, quan burlant las

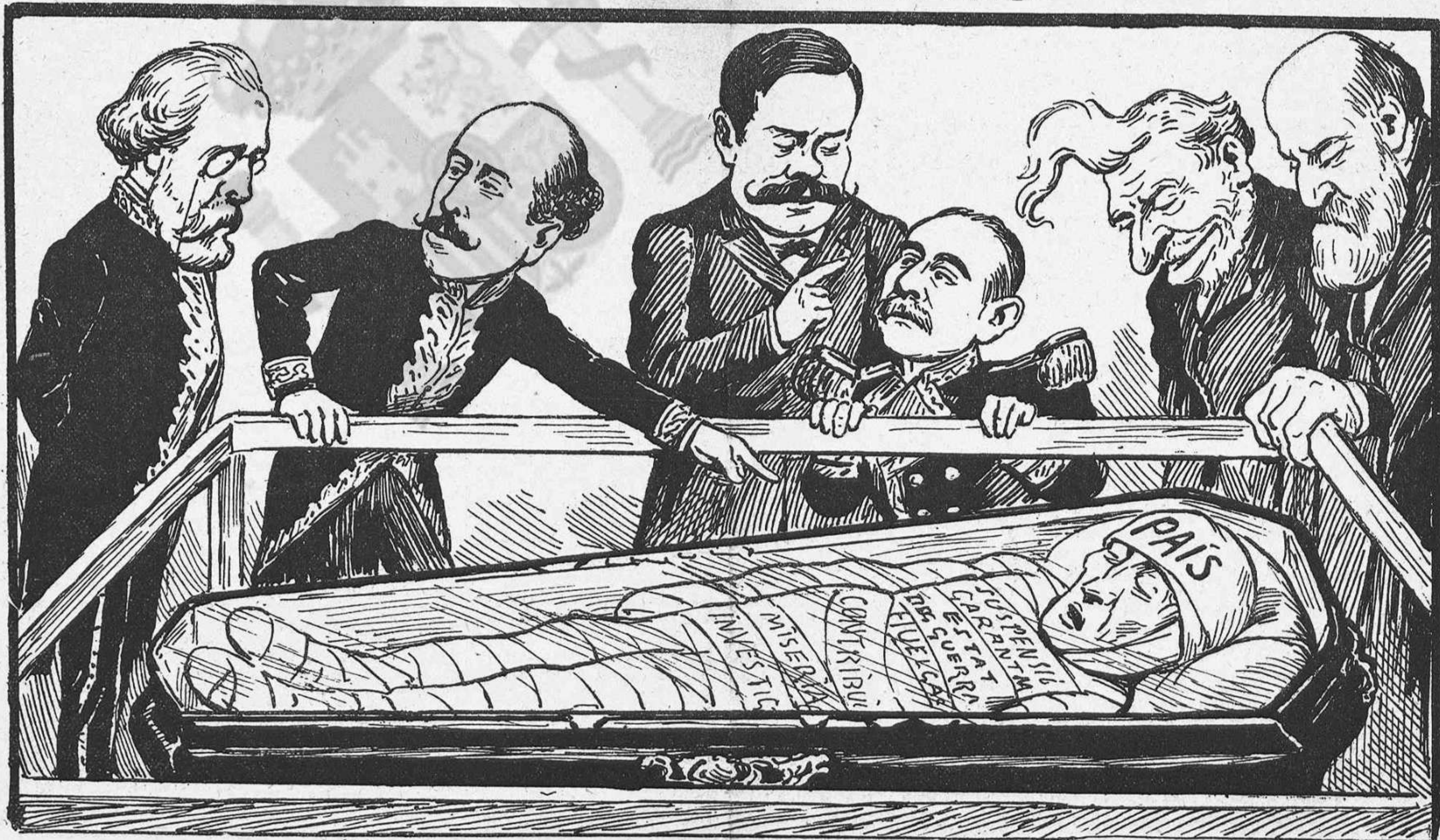
aspiracions del país, que á una demanava un cambi radical en la gestió dels interessos públichs, en lloch d'economias persistia en sos tradicionals despilfarros, y en comptes de castigar gastos inútils y improductius, baldava á nous tributs al esquilmat contribuyent.

L'alsa en el preu del cotó y del carbó de pedra son circumstancias adversas, si, pero purament accidentals, que de igual manera influixen en la industria nacional qu' en la estrangera en una justa proporció; pero així's com á Fransa, Inglaterra, Alemania y Nort-América 'n pateixen com si

's tractés de una enfermetat passatjera que, per grave que siga, podran resistir, gracias á sa constitució robusta, aménassa ser pera nosaltres mortal de necessitat, per la rahó senzilla de trobarnos débils, poch menos qu' escolats, anémichs, tisichs, sense pols y sense sanch.

Un cop passada la marfuga de la carestia, totes aquellas potencias industrials tornarán á trobar els séus mercats, més necessitats que may de provehirse, com succeheix sempre darrera de una crisis; en cambi, ¿ahont anirà á buscar els séus la desventurada Catalunya?

ACTUALITAT.—EL MORT-VIU

En Bidaud y el Papuss sols s' hi están vuyt dias fent el mort y sense menjar; en cambi 'l País ja fa qui sab els anys que no 's belluga.

22 DE SETEMBRE DE 1900

QUINT ANIVERSARI

DE LA MORT DE

IGNOCENT LÓPEZ BERNAGOSI

LA CAMPANA DE GRACIA

DEDICA AQUEST RECORT

à la memoria de son inolvidable fundador

En el de las perdudas colonias, ja no cal pensarhi may més: l'únich que 'ns queda, el peninsular, sobre ser reduhit, es tan pobre, se troba tan esquimat en virtut de la voracitat insaciabile del govern, que molt poch, ó res enterament, ha de consumir, quan els que podrian ferho apenas guanyan lo necessari pera satisfer els quantiosos tributs que se 'ls exigeixen.

Per aixó quan en Silvela diu:—De mi no depen el que 'l carbó de pedra y 'l cotó s' abarateixin—se fixa sols en un punt de la crisis, el que marca 'l carácter agut de la malaltia; y olvida ó s' empenya en no voler veure 'l més grave, ó siga 'l crónich, el constitucional, desconegut de las demés nacions, y en nosaltres mortal de necessitat.

Se desentent de posar remey á lo qu' es imposició de las circumstancias de carácter general, y tanca 'ls ulls á lo qu' es resultat de la séva torpesa, de la séva imprevisió, del séu afany de imposar cargas insoportables á una nació necessitada d' enérgichs reconstituyents.

Peró está vist que aquesta classe de medicaments no 's troban en la farmacia de la restauració.

**

Aquest gran home d' Estat, que mentres la crisis de la industria catalana mostrava sos primers sintomas amenassadors, s' entretenia galdosament, preparant l' éxit de un viatge regi per las provincias del Nort, al regressar á Madrid, tenint encare en lo ventrell els vapors del gall *trouffé* y del xampany, y á dintre de las orellas, l' espatech dels cohets al estallar enlayre, no fa gayres dias, negava en rodó l' existencia de la crisis á Catalunya, fundantse en la rahó següent:

—No pot haverhi crisis allá ahont se pagan tots els tributs ab la major regularitat, y ahont la recaudació del Estat may havia obtingut ingresos tan considerables.

¡Bonica rahó, com la del metje que digués:—No pot morirse aquest malalt, ni cap malaltia té si 's considera que avuy ha entrat á la séva cambra un home ab un garrot, demanantli 'ls quartos, y ell, perque no li badés el cap d' una garrotada, li ha donat tots els que tenia á la calaixera!

El president d' un govern que apela á tals arguments pera negar l' evidencia, está definitivament jutjat, y bé pot afirmarse que la gravetat d' una crisis aumenta per virtut de la séva permanencia al davant dels negocis de la nació. No son els homes de la séva casta, ni de la séva inteligencia migrada, els cridats á resoldre 'ls terribles conflictes que s' originan de una situació tan grave. Lluny de curar las llagas, las indignan al contacte de sos dits torpes y bruts.

**

Apart de la sort de Catalunya, que té avuy en perill imminent la pérdua de la séva principal riquesa, acumulada á forsa de laboriositat y energia, no son tant de playner els industrials que al fi, en sa inmensa majoria, han lograt reunir regulars fortunas, com els pobres obrers, que no tenen lo que se 'n diu ni un pa á la post pel dia de demá.

De pitjor condició que 'ls esclaus, molts d' ells anirán trobantse al carrer, per centenars y per milers, privats del miserable rosegó de pa que guanyavan ab la suor del séu front. Al fi 'ls esclaus representavan un capital per l' amo que 'ls possehia, y l' interés mateix l' induhia, bé ó mal, á conservarlos. L' assalariat no representa res. S' acaba la feyna, 's tanca la fàbrica... y á *vivir*. Es á dir: á morirse de consunción.

Ara es quan se veu més clarament l' abisme horrendo á que 'ls mals governs conduheixen als

pobles. Durant las passadas guerras, de carn proletaria 's nutriren exclussivament las remadas humanas enviadas al sacrifici. La crisis actual es una gran ferida oberta per aquella guerra mateixa, y 'ls governs l' han anada escarbotant pera tréure n el such ab que alimentan els séus despilfarros; avuy s' escapa per ella l' últim alé del desgraciad obrer, ja qu' es ell qui está destinat á sufrirne las més amargas conseqüencias.

De manera que 'ls horrors de la guerra duran encare, cebantse principalment en el pobre proletari, y aixó es degut en primer terme á que 'ls polítics, autors de aquells criminals desastres, son encare 'ls mateixos homes que dirigeixen á la nació, conduhintla á través d' un pedregal que no té fi ni terme.

¡Altra cosa succehiria si 'l poble, á son temps degut, hagués fet ús dels séus drets!

¡Ben car expia avuy la séva dessidia, la séva apatia, la séva falta de fe en sí mateix y en la virtut de las ideas progressivas!

P. K.

No podém deixar passar la fetxa de avuy, sense dedicar un recort al que fou el fundador y l' ánima de LA CAMPANA DE GRACIA, D. Ignocent López Bernagosi.

Cinch anys compleixen en aqueix mateix dia de la séva mort, succés que 'ns ompli de dol, y si una cosa 'ns consola á mida que 'l temps transcorra es la fidelitat, que per honra d' ell, hem guardat y guardarem sempre á las ideas que donaren vida al present popular senmanari.

Obrant aixís, podém fernos la ilusió de que tan bon patrici encare viu entre nosaltres, prestantnos las sévas inspiracions.

LA REDACCIÓ.

En Golfín ha terminat l' informació que sobre l' administració municipal de Barcelona va confiarli el govern.

Y qué?

Poca cosa: en un capítul de cárrechs que 'n comprén 63, ha senyalat un cabás de ilegalitats, una senalla de informalitats y tot un cove d' actes sospitosos. Pero 'l desllorigador verdader de la ruina de la Hisenda municipal no l' ha trobat pas, sens dupte per no haverse dedicat á buscarlo.

Pero ¿qué li han de dir al Ajuntament de Barcelona, sent en tot y per tot una imatge en petit del govern d' en Silvela?

Si l' home de la daga castiga als regidors barcelonins, será perque en materia de fer anar las cosas malament, no admet competencia de ningú.

Lord Roberts s' está lluhint. Molt li falta encare que pelar en el Transvaal, á pesar de lo que no ha tingut cap reparo en declarar aquell país anexionat á l' Inglaterra.

No dominan allí las tropas inglesas més terreno

que 'l que materialment trepitjan, y encare aixís no pocas vegadas se veuhen sorpresas y batudas pels *commandos* boers, y no obstant y aixó el Transvaal ja es inglés... *Lo dijo Lord Roberts...* y punto redondo.

**

L' objecte de aquest apresurament intempestiu, el mateix Lord l' ha revelat en una proclama que ha sigut objecte de general indignació.

Desde 'l moment que 'l Transvaal se considera anexionat á Inglaterra, 'ls braus boers, ja no serán considerats com á tropas regulars, sino com á rebeldes, y 's farà en contra d' ells una guerra sense quartel ni misericordia.

Els inglesos tindrán per cosa licita fusellar als presoners, arrasar els pobles y masias, assensinar á las donas y á las criaturas. Ja avuy hi ha periódichs inglesos que troban licit el sistema dels reconcentrats que va inaugurar á Cuba 'l general Weyler, y que va ser objecte de l' anatema dels yankees y dels inglesos mateixos.

**

Preparémnos, donchs, á presenciar las majors iniquitats exercidas contra un poble sufert y brau, que 's considera obligat ara més que may á defensar la seva independència.

Inglaterra s' está cubrint de infamia, y las nacions que blasonant de civilizadas, tals tropelias consenten, se fan mil voltas més odiosas que la mateixa Inglaterra.

Al cap y al últim aquesta obra per codicia... mentres que las altras obran... de canguelo, y ja no s' hi pot ni tenir nas.

Diu *El Nuevo Régimen*:

«Per aquest camí ¿ahont aném, Sr. Silvela? Repetidas vegadas havem dit que no vivim aquí baix un régimen de llibertat, sino baix un régimen de tolerancia. Y fins aquesta la va vosté restringint. En las antigas Constitucions se deya que se 'ns otorgavan els drets individuals *ab subjecció á las lleys*. Avuy, en la Constitució deuria dirse que se 'ns otorgan ab subjecció á la voluntat dels governs. Y 'ls governs tots, tant els liberals com els conservadors, els limitan al séu capritxo.»

No poden ser més rahonadas las consideracions que precedeixen, per més que ja se sab que no hi valen rahons, allá ahont campan Silvelas.

L' any passat, quan las fàbricas treballavan en gran, no entenentse de *pedidos*, no va haverhi un sol industrial que digués als séus operaris:

—Noys, las cosas van molt bé, y en just pago als vostres esforços, vaig á cedirvos una petita part dels inmensos beneficis que realiso.

Ara que 'ls *pedidos* escassejan y 'ls magatzéms están abarrotats de género, els falta temps per disminuir el treball y alguns fins s' apressuran á tancar las portas de las fàbricas. No hi ha perill de que inverteixin ni un céntim de lo que l' any passat van adelantat en sostenir ni un dia més el treball del operari.

No hi ha remey: tant en época de prosperitat, com en temps de miseria, l' últim mico es sempre 'l que s' ofega.

Fabricants de Catalunya, ¿no heu blasonat sempre de conservadors?

Donchs ara es l' hora de recrearvos: menjeu Silvela á tot pasto. Silvela amanit ab el vinagre de la crisis.

¡Menjeulo de gust y que bon profit vos fassi!

En l' obertura de Tribunals, el marqués de Vellido, conegut per la Cabra trista, va donar una serie de notas extremadament reaccionarias.

Ell podrá ser ministre de Gracia y Justicia; pero consti que tant lo que diu com lo que intenta, no té res de *just*, ni molt menos de *graciós*.

Lo próxim dissapte, aniversari de la revolució de 1868, publicarem el número extraordinari corresponent al mes de setembre ab text y dibuixos adequats á aquell gran aconteixement; aixís com també á las qüestions de major actualitat.

CARTA DE FORA

Sant Boy de Llobregat.—Las cosas de aquest ajuntament no poden anar. Sempre de mal en pitjor, ningú pot preveure ahont arribarén, pero de segur que será molt fondo. Basta saber que una municipalitat que conta ab tants recursos propis está en descubert de més de 200 mil pessetas. No sembla sino que tot lo que 's cobra 's tiri al riu. Aixó succeheix desde que tenim de secretari, aquell mateix home tan famós que ho fou anys enrera de la vila de Gracia, y que 's diu Calvo. Pero crech que de calvos verdaders acabarém per serho tots els vehins de la vila, per mica que 'ns encaparrém rumiant lo que passa; qu' en quant al secretari, de nom podrá ser tan Calvo com vulguin; pero desde qu' está á Sant Boy, basta mirarlo y 's veu desseguida que cria molt bon pel.

À UN PELEGRÍ

¿Vas á Roma? Me 'n alegro. Com que suposo que allà veurás al Papa, voldria que tinguessis la bondat de transmetreli 'l recado que ara aquí 't vaig á donar. Digali que avuy á Espanya, á pesar de la pietat que la gent fingeix en públich, ni buscantlo ab un fanal trobará un home que sigui digne de dirse cristiá. Digali que l' aparato de fe y religiositat que per tot arreu s' ostenta no es res més que un débil bany, la hermosa capa daurada qu' emplea 'l moneder fals perque 'l llautó qu' ell encunya circuli com or legal. Digali que á las iglesias la gent del día no hi va á resar ni á elevar l' ánima, sino á lluhí, á murmurar, á veure si tal amiga torna á portá 'l vestit blau que duya l' altre diumenje, á mirar si 'l pollo qual es tan elegant com diuhen, á pagá á la vanitat el tribut d' un nou sombrero, d' una faldilla ó d' un llas. Digali que aquestas festas que avuy se prodigan tant ab el nom de romerías, no son res més, parlant clar, que simulacres facciosos perturbadors de la pau, ó verdaderas foradas, juergas, sense més alcans que 'l de brenar sota un roure y passá una tarde al camp. Digali que 'ls cors que 's posan, ab el seu Reinare á baix, als portals de certas casas, son, no un distintiu cristiá, sino una marca carlista, un bram de guerra, llansat per quatre fanáticos tontos que 'ns voldrian fer tornar als bons temps d' en Calomarde ó á l' época d' en Saballs. Digali que aquests qu' en públich son tan mansos y tan sants, y á cap professó fan falta y á cap sermó arriban tart, son, ab freqüencia, 'ls mateixos que apilan l' or á grapats fent negocis tenebrosos, els que viuhen profanant el temple de la familia, els que devoran l' Estat, els que arruinan al poble, els que lucran ab la sanch, els que mantenen querida, els que may han practicat cap dels hermosos preceptes que Jesucrist va ensenyar. Digali, en pocas paraulas, que aquí no hi ha en realitat religió, sino comedia; que la farsa va avansant com una onada furiosa, que aixó no pot continuar, y que si ell, jefe visible y pastor d' aquest remat, no hi posa remey depressa, no seria gens estrany que demà ó qualsevol día se 'n anés tot á can Taps.

Pelegrí que vas á Roma, ¿voldrás tenir la bondat de repeti á Lleó XIII lo que acabo d' expressar? Si ho fas, creu que tindrás mérit. De segur que aquest será el primer cop que al Sant Pare se li haurá dit la vritat.

C. GUMÁ.

EL REMEY D' ALÍ-TIRÉM

L califa de Gamarussia estava enormement afilligat. Queixas d' aquí, planys d' allà, gemechs per una banda, exclamacions per l' altra... Tenia rahó 'l pobre califa. —Si aixó va seguint aixís—deya,—el millor día 'm quedo sense vasalls. Si no de rabia, de tristesa, tots acabaran per morir-se'm.— Pero si ell tenia rahó, 'l poble no 'n tenia menos. Malas cullitas, maluras de tota classe, desgracias y calamitats sens fi ni compte... Alló—tothom ho deya—no podia aguantarse. O 'l califa posava remey á aquella situació desesperada, ó... Aquesta ó aquests punts suspensius arribaren á oídos del soberá y, naturalment, van alarmarlo. —La gana—va dirse,—es mala consellera. El cap viu, y posém fil á l' agulla.—

Per primera providencia, cridá al palau á Ali-Tirém. Ali-Tirém era 'l gamarús—recordém que l' acció passa á Gamarussia,—més aplaudit y acreditat qu' en aquell temps se conexia. Parlava com un libre, escribia correctament, no 's tornava vermell, encare que 'l pintessin ab mangra... Si ell no salvava á Gamarussia, senyal que Gamarussia no tenia salvació.

—T' he enviat á buscar—va dirli 'l califa—per confiar-te la delicada missió de tornar la tranquilat al ánim dels meus súbdits. En una paraula, 't nombro gran Visir. —Vostres resolucions son lleys,—respongué 'l bon Ali-Tirém, fent una cortesia inacabable. —Acepto 'l cárrech y 'm poso á las vostras ordres. Diguéu, ¿de qué 's tracta? ¿Qué 'ls succeheix als fidels moradors de Gamarussia? —La miseria 'ls tréu de tino; vet'ho aquí tot. Tenen gana, el pa s' ha acabat... y, en fi, Ali-Tirém, á veure cóm l' engiponas aquest tinglado. —¿Es dir qu' en el fondo, tot es qüestió d' aliment? —En el fondo y en la superficie. Ben clar ho diu el formidable coro de badalls que per tot arreu ressona. —Dormiu tranquil, senyor: dormiu, y deixeuho per mi.—

Ali-Tirém s' instalá en el seu despaig y comensá á donar ordres. —Tu—al primer capitá de la guardia,—te 'n vas immediatament á la provincia del Nort, y llenya á tot bitxo vivent. —Tu—al segon,—cap á la provincia del Sur, y garrotada seca á tothom qui porti nas á la cara.

Al tercer, l' envia á Llevant y al quart á Ponent, y tots ab las mateixas instruccions. —Palo, palo y res més que palo. Y quan us preguntin qui fa ferho aixó, diguéulos que tot es cosa d' Ali-Tirém.

Las disposiciones del gran Visir, van cumplirse més que al péu de la lletra, al péu de la estaca. La llenya va prodigarse ab profusió tan portentosa, que un gamarús no descalabrat resultava una verdadera rareza. El pobre califa, entre tant dormia tranquil, com li havia aconsellat Ali-Tirém, y esperava veure molt aviat curats els mals de Gamarussia. Tenint un Visir com aquell, ¿era possible que las cosas no s' arreglessin?

Pero ¡ay! el desengany no tardá gayre. Un día rebé un mensatge dels vehins del Nort: —«Senyor—li deyan,—estém tips del vostre Ali-Tirém».—

L' endemá arribá un mensatge del Sur: —«Estém tips d' Ali-Tirém, senyor.» Al dia següent, mensatge de la provincia llevantina: —«Estém tips del Visir.» Y darrera d' aquest, vingué 'l de la provincia de Ponent: —«El vostre Visir ens té completaments tips.»

Anonadat, fentse creus—ó mitjas llunas, no podém precisarho,—el califa feu compareixer al salat Ali-Tirém. —¿Qué has fet, desventurat?—va dirli, mostrantli els quatre mensatges que acabava de rebre:—¡Mira qué 'm diuhen aquí!—

El Visir llegí 'ls memorials y 'ls torná al califa reventant de satisfacció. —S' han realitat las vostras aspiracions, senyor—va exclamar Ali-Tirém. ¿No deyan que 'ls vostres súbdits passavan gana? Pues ja ho veyéu, ja 'ls teniu tips. Ells mateixos ho confessan. «Estém tips, estém tips, estém tips...» Némene discrepante. Lo que vos voliau ¿no era aixó?

FANTÁSTICH.

En Jaumet y en Carlets, segons diuhen, van tirarse 'ls plats pel cap, avants de que 'l primer se 'n anés á la Xina, formant part del exercit rus.

Y á conseqüencia de la saragata, la senyora Berta, madrastra del noy de la boina, té uns grans atachs de nervis, y tot l' aixám de servidors que rodejavan al rey de las húngaras, comensant per en Melgar y acabant per la baronesa de Alemany, s' han dispersat, com una bandada de cigonyas esporuguidas.

Entre las grans desventuras que affigeixen á Espanya, 'ns queda á lo menos el consol de presenciar las acaballas de una llegenda tétrica y criminal, tacada ab la sanch de tres generacions de espanyols y ab el llot pestilent de totas las vergonyas.

En lo successiu, la direcció dels establiments penitenciaris será confiada á las ordres religiosas.

Aixó, si bé 's mira, es un adelanto, perque quan se giri la truyta, ja trobarém els frares á las presons y als presidis.

¿Saben cuántas canonadas s' han tirat als ports de Galicia, durant el viatge regi? La friolera de 4,000.

¿Saben quant costa cada una d' aquestas canonadas? De 60 á 80 pesetas.

¿Saben quant s' ha gastat en fum de pólvora y espatechs? Uns 56,000 duros.

Y ara que coneixen aquest dato, els invito á calcular ab 56,000 duros, cuánts llonguets podrian

comprarse pels obrers que per falta de feyna s' están morint de gana.

Sortia de San Sebastián en Silvela, almirant de secá y actual ministre de Marina, y ni un sol jefe del cos se va pendre la molestia de arribarse fins á l' estació al objecte de despedirlo.

Pochs minuts avants de l' arrancada del tren, s' hi trobavan sols dos oficials, y quan en Silvela tot s' esponjava, y fins potser projectava interiorment concedirlos un ascens en pago de la seva cortesia, va saber ab estupefacció que aquell parell de oficials no havian anat á l' estació per ell, sino per despedir á un amich que marxava en el mateix tren.

No s' affigeixi en Silvela per aquests miquels, ja que li queda un recurs ben expedit per veure's honrat per la Marina. No li cal més que vestir l' uniforme llampant que s' ha fet fer, colocarse davant de un mirall y saludarse á sí mateix.

¿No es ell, com á ministre del ram, la representació suprema de la Marina nacional?

L' ex-héro de Sagunto ha trobat un sistema curatiu que li va molt bé. Quan se sent indisposat, vinga atracarse de meló, remullantlo ab unas quantas copas d' ayguardent y una que altra tasetta de caldó.

Ja tenen els sabis que s' ocupan en la ciencia de curar un tema interessantissim que podrá ser objecte del seus estudis:

—Influencia del meló sobre 'ls melóns.

**

Pero de moment, aquest extrany método curatiu li produheix uns efectes molt extranys.

Tan aviat diu qu' en Silvela no pot anar ni ab rodas, com assegura qu' ell es, ha sigut y será sempre ministerial d' en Silvela.

Aquest cambi repenti de opinions, depén senzillament de que l' ex-héro de Sagunto haja menjat més ó menos meló, y de que, en sa conseqüencia, 's trobi més ó menos reinflat.

La Guardia civil montada 's passeja nit y dia pels carrers de Barcelona.

Ara si 'm preguntan per qué 's passeja, 'ls respondré que no ho sé del cert; pero ho suposo.

Se passejará segurament, perque 'l passejarse ha sigut sempre un exercici molt higiénich.

Llegeixo:

«El archiduque Carlos Alberto visitó esta mañana los buques de la escuadrilla surta en Pasajes. En el *Infanta Isabel* visitó el horno y la caldera donde ocurrió la averia, *teniendo que entrar á gatas.*»

Y no comen tola noticia, perque un ariduch á quatre grapas me fa molt respecte.

Prenguin nota, si son servits.

Per allà als anys 1903 á 1904, se calcula que quedarà llest un barco que s' está construhint, y que 's titula *Don Álvaro de Bazán*.

Donchs, á pesar de una fetxa tan llarga, ja 's va nombrar capitá á n' aquest barco, qu' encare li faltan quatre anys per estar llest.

Si aquest no es el camí de la regeneració de la Marina, que baixi Deu del cel y ho digui.

Valdria la pena de saber si en Silvela té la costum de nombrar professors pels fills qu' encare li han de naixer.

Son molts els fabricants que, veyentse la crisis al damunt, venen als inglesos el cotó que havian adquirit, aprofitant l' alsa que ha tingut aquesta materia textil.

Y vajin contant: de primer va emigrar d' Espanya l' or, representant del capital.

Y ara emigra D.ª Paca de Cotó, element de treball.

Ja veuran després cuántas y cuántas personas no haurán d' emigrar darrera d' ells, per trobarse Espanya sense cap element de vida.

**

La sort implacable ho vol aixís, y aixís ho decreta ab rigor inapelable.

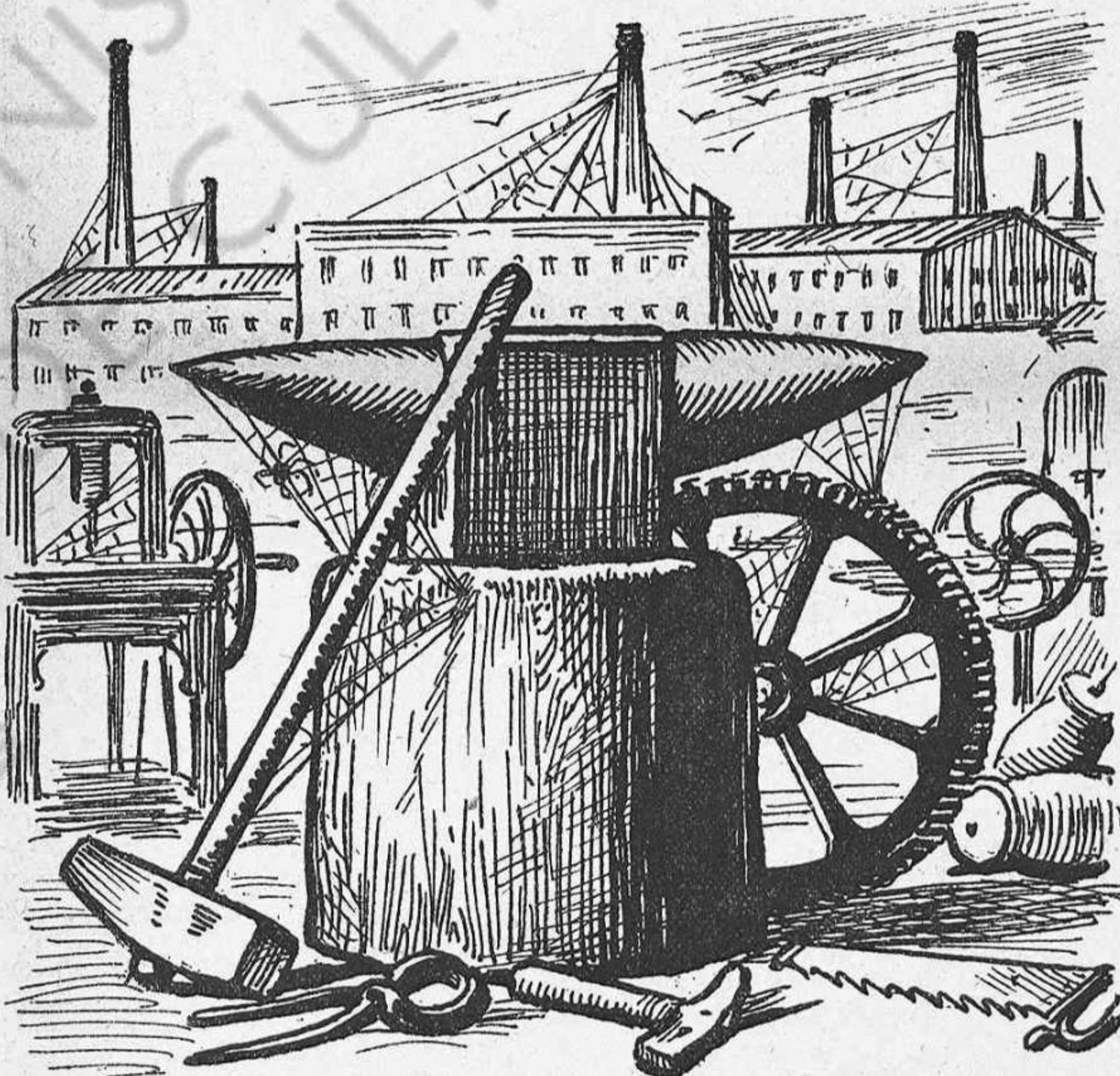
En definitiva no han de quedar aquí més que D.ª Miseria, D.ª Ilegalitat Permanent, y la societat explotadora Silvela, Sagasta y C.^a

A Barcelona no passa res, y la proba es que la premsa no diu res de lo que passa.

Ay, no, de lo que passa... de lo que no pot passar, ni *passará*, mentres hi haja qui s' empenyi en que no *passi* res.

Y ara dispensin que no dongui més *passes* á la suspensió de las garantias constitucionals.

LAS FESTAS DE LA MERCÉ

Els únics que fan festa.

Cuyta corrent están conjuminant els ministres els pressupostos del any pròxim, que segons totes las referencias serán molt més carregats que 'ls del present exercici.

Cuyta corrent serán presentats a las Corts, y cuyta corrent el Govern els farà aprobar, sense permetre que s' analisin ni 's discuteixin.

¿No 'ls sembla que 'l govern se dirigeix al abisme, cuyta corrent?

4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Voltaire.
5. GEROLÍFICH.—Vallcarca.

Han endevinat totes ó part de las solucions del número passat: Joseph Valldosera, Un cap de trons, Bianchi, Luis Peris, Un mistayre ambulat. Pe.Ka.Ri.tus, Eduardo, Majia Lelle, En Barrabás de Forsa, Met Gaubalsi, Dos escalfacadiras de Palautordera, J. B. y B., Un nyébit encostipat y Elena Gat.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns: Nina Gela, Trompetilla, Payseba III de Reus, Juanito Muntané, J. Catalá y C., Un escurat de butxacas, Francisco Serra y B., Pep Miralles, Met Garibaldi, Torné de fusta, Un estudiant vilafranquí, Amadeo D., Dos escalfa-cadires de Palautordera, B. y B., L. Genís y Companyia, Joseph Pons, J. Valldosera, Un cap de trons, Agustín Rodés, Enredos y Embolichs, R. Amorós y E., Joan P. Font, J. Bernadés, Elvi Sara, Un fondista, Resmilla, Ri.Gu.Má., A. Segura, y Eugeni Janer.—Lo que 'ns envian aquesta semana, no fá per casa.

Ciudadáns: Joseph Gorina Roca, Jotabeeme, J. D. de Torelló, M. R. Lluinarias, Eduardo, En Barrabás de Tossa, J. Albertí y P., Un nyébit encostipat, Elena Gat, Peret del Café, Majia Lelle, Bianchi, y Sisket D. Payla.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadáns: J. Castellet Pont: Tot lo que té de ben versificada té de ignoscenta.—F. Carreras P.: Anirà la xarada.—Joan Ventura: La metrificació no está mal; lo que hi ha sen paraulas mal apropiadas.—Angel Miró Quim: Pot ser molt íntima, pero té poca trascendencia.—T. M. Cats: No va y no 'ns podem entretenir a ferli aixó que voldria. Vosté té molt bona voluntat y nosaltres molta feyna.—Antón Cantallops: Las sévas poesias tenen poch such.—P. B. Ruldós y S. Turullols R.: Ho sentim, pero 'ls apuntes qu' hem rebut de vostés no 'ns fan el fet.—Marangi: Sí, home, sí.—I. Soler Dillent: Si vam dirli que no li asseguravam la inserció, algún motiu tindriam. Are vosté s' empenya en volguer una resposta categórica: donchs, trihi, que per forsa ha de ser negativa.—J. Albiñana y P.: Procuri véncer las incorreccions de llenguatje avants d' intentar traballs d' aquest calibre.—F. Más y Abril: Vosté potser s' ho diu per modestia... y efectivament fluixeja bastant.—J. B. Alemany Borrás: Rebut el seu envió que no sabem si hi podrá cabra.—B. Ramentol: L' idea está bé, pero no es de gran novetat y la forma un tant descuidada.—J. Staramsa: Moltes gracias; va bé.—E. Vilaret: Si no tot, part.—Mayet: Si dependis sois de mi, ja li diria que sí.—F. Bassas: Tot aixó que li diu a la exnovia está molt ben dit, si no que está dit molt malament.—Gafarró: No es del tot correcte, ni d' esperit ni de forma.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1. XARADA.—Pa-ca-ti-lla.
- 2. ANAGRAMA.—Lola—Olla.
- 3. TRENCA-CLOSCAS.—La mitja taronja.

Dissapte dia 29
Número extraordinari
DE

LA CAMPANA DE GRACIA

ANIVERSARI
DE LA
REVOLUCIÓ

Text interessant y variat.—Ilustracions alusivas á la fetxa memorable, degudas á las acreditadas firmas: **Apeles Mes-**
tres, J. Lluís Pellicer y M. Moliné.